

Vorbe goale pline de spini

Alone

Nimeni nu știe, dar toți se încred doar în vorbe
Eu nu jignesc cuvintele, eu savurez tăcerea ce mă fierbe
de viu. Pictez aripile morții, să rănesc stelele triste
Îmbrățisez durerea, tăcerea, îmbătat în vise autiste

N-am găsit bucuria, dar tristețea m-a găsit
Mi-a îmbrățisat spinii-n petale negre sângerii, răvășit
De răspunsuri găsite, pierdute-s întrebările căutate
Zâmbetul ăsta cusut îmi inspiră tristețe, și răutate

Exist în a încerca să rezist în poze albe, învăluit
De-ntunericul minciunii, adevărul și-a tăiat aripile. Sunt uluit
Cuvintele încă plutesc când în gurile altora vorbele se târăsc
Am îmbrățisat spinii iubirii, ca la final, pe ea însăși s-o urăsc

Și prea mulți profită, că doar asta le e menirea,
să savureze durerea-n care o îngroapă cu pasiune omenirea
Dar prea puțini vor s-observe durerea tablourilor surde
Mulți suferă-n tăcere, alții lângă zgomot, unii nu vor să-l asculte

Acum prea mulți închid ochii, și puțini gura
Mostenirea următoarelor umbre era o speranță, nu incultura
Pe toți îi jigniți, îi tratați cu ură
La fel și pe cei îndrăgostiți, sau obsedați de cultură

N-o să-nțelegi suferința dacă n-ai sufletul în cioburi
V-ați detașat de spirit, alergând încontinuu după corpuri
Mi-amintesc tristețea, cu o ambiguă claritate
Asta e dezamăgirea mea față de umanitate